

Ratolesť

ČÍSLO 1

ROČNÍK XV.

JÚN 2023

80 rokov farnosti Vysoké Tatry
(1. júl 1943 - 1. júl 2023)

MILÍ ČITATELIA RATOLESTI!

Trpezlivosť je cnosťou úspešných. Svätá Monika sa sedemnást rokov modlila za obrátenie svojho syna Augustína. Arský farár Ján Mária Vianney osem rokov bojoval proti kliatku v dedine a proti hriechnym tancom dokonca štvrtstoročie. Sviatok tohto Francúza, patróna všetkých kňazov, si pripomínáme 4. augusta. V tento deň sa narodila moja najstaršia dcéra Mária. Prostredná Monika prišla na svet 4. októbra na sviatok svätého Františka Assiského, ktorého má, rovnako ako pápeža Františka, vo veľkej obľube. Najmladší Marián oslavuje meniny 25.3. Pozor, tu ide do tuhého. Vtedy si uctievať svätého Dismasa. Kto by nevedel, o kom je reč – jedná sa o „dobrého“ (kajúceho) lotra ukrižovaného po Kristovej pravici. Podobnosť s mojím synom je čisto náhodná... Musím nazrieť do kalendára, meno ktorého mučeníka si mám pripomínať pri výročí sobáša:)

Teraz vážne-pozrite si dátumy nedávno zosnulej Zuzky Bradáčovej a pochopíte Božie pôsobenie. S našou skvelou kolegynkou sa symbolicky lúčime na stránkach Ratolesti. PS: Zuzanka, ďakujem za všetko!

Všetko potrebuje svoj čas. Zdá sa, že veci by sme chceli dosiahnuť hneď, v najlepšom prípade bez prílišnej námahy. Keď sme hladní, dokáže nás zasýtiť aj instantná polievka. Porovnajme si však jej chuť a výživové hodnoty s tradične pripraveným vývarom, ktorý dlhé hodiny pomaly bubľuje pod pokrievkou. Rozdiel je evidentný. Na dobré sa oplatiť počkať. „To však neznamená, že máme nečinne sedieť na zadku. Pán Boh od nás očakáva aktivitu,“ prízvukuje tatranský farár Róbert Tokár v rozhovore na str. 6-8

Veľkou dávkou trpezlivosti sa v tomto období musia obrniť aj všetci tí, ktorí naprieč Tatrami prechádzajú rekonštruovanou Cestou slobody. Stavebníci medzi prvými začali opravovať mostné objekty. Čoraz intenzívnejšie premýšľam, či aj moja osobná cesta k Bohu nepotrebuje rozsiahlejšiu údržbu. Mostom k Pánovi nech je Panna Mária. A stavebným materiálom akákoľvek úprimná modlitba. Na takejto ceste budeme skutočne slobodní. A ak Pán Boh dá, dôjdeme po nej do vytúženého cieľa.

*Požehnané leto všetkým zo srdca želá
Martin Mistrík spolu s redakčným tímom*

Za Zuzkou Bradáčovou

„Ak dovolíte Bohu vstúpiť do vášho života, naplní ho.“ Matka Tereza

Pán Boh nemá rád čísla. Usmieva sa nad naším počítaním. Veď len 3=1 nevieme pochopiť. Ale niekedy aj čísla a dni použijú na to, aby nám dal na vedomie, že aj tie sú v Jeho rukách.

8. novembra 397 zomrel Martin z Tours, patrón našej diecézy. 8. novembra 1952 sa narodila naša Zuzanka, pokrstená bola o 15 dní neskôr ako Zuzana Mária.

13. mája 1917 sa vo Fatime zjavila Panna Mária. 13. mája 2021 sa Zuzanka dozvedela o svojej chorobe.

18. mája 1920 sa narodil Ján Pavol II. 18. mája 2023 zomrela naša Zuzanka.

Pán si ju povolal v deň, kedy On sám vystúpil do neba, o 15:39 hod., v hodine Božieho milosrdenstva.

Mala dvoch obľúbených svätých: sv. Šarbela a sv. Ritu z Cascie, ktorých, ďalšou náhodou, si práve v deň jej pohrebu v cirkevnom kalendári pripomínáme.

Mimochoďom birmovaná bola 4. júla 1971 v Bratislave, v deň jej moderného obľúbeného svätca Pier Giorgia Frassatiho, o ktorom si, ešte ako zdravá, rada čítala.

V evanjeliu sv. Marka sa píše: Iné zrná padli do dobrej zeme, vzišli, rástli a priniesli úrodu, jedno tridsaťnásobnú, druhé šesťdesiatnásobnú a iné stonásobnú. A povedal: „Kto má uši na počúvanie nech počúva.“ Mk 4,9

Ďakujeme Ti, Pane, za našu Zuzanku. Pretože na jej živote sme videli, že Ty žiješ, konáš a miluješ. V nej si bol oslávený Ty a veríme, že teraz ju Ty osláviš. Veď cez jej život si sa na nás usmieval Ty sám.

Dovoľte mi v jej mene poďakovať Vám všetkým za ľudskú spoluúčasť na osude. Všetkým vám, ktorí ste v jej živote boli

obohatením a povzbudením kdekolvek, v jej práci, či na cestách všedných dní v našej farskej rodine. V jej mene ďakujem sestram-Márii, Kataríne, Viere, Janke a ich rodinám, zvlášť veľká vďaka Kapustovcom.

Posledné dva roky boli rokmi, keď statočne niesla kríž. A od začiatku myslela na vás, svojich drahých. Viktor a Daniel sú mená, ktoré vyslovovala ináč ako všetky ostatné. Vďaka.

V jednom zastavení krížovej cesty si pripomíname malý skutok Veroniky, ktorá podáva Ježišovi ručník. V bezmocnosti vynaliezavosť, v utrpení prítomnosť, do poslednej chvíle láskavá oddanosť. Aj naša Zuzanka mala svoju Veroniku. Vieročka, veľká vďaka. A môžem zodpovedne povedať: Mala Ťa veľmi, veľmi rada.

Zuzanka, bolo s tebou dobre. Veľmi dobre. V slabej chvíli si mi povedala, že všetko to obetuješ. Za rodinu, nás kňazov a farnosť. A pred pár dňami, s plnou zodpovednosťou si mi sľúbila, že na nás nezabudneš, že tam z neba budeš za našu farnosť orodovať. Za kňazov a veriach tejto našej farskej rodiny. Spolieham sa na Tvoj slub, Zuzanka. Z úprimného srdca Ti za všetko ďakujem.

Dovoľte mi na záver sa pomodliť časť novény, ktorú sa Zuzka modlila tak, že ju už vedela naspamäť. Hoci Dolindo Ruotolo ešte nie je vyhlásený za svätého, veríme, že sú už obaja spolu.

Vždy sa modli v tomto postoji odovzdanosti a vždy nadobudneš veľký vnútorný pokoj. Prinesie ti to veľa ovocia aj vtedy, keď ti udelím milosť prinášať obetu na odčinenie hriechov a obetu lásky, ktorá si vyžaduje utrpenie. Zdá sa ti to nemožné? Opäť zatvor oči a z celej duše zvolaj: „Ježišu, Ty sa o všetko postaraj!“ Neboj sa, ja sa postarám a ty budeš oslavovať moje meno uponižovaním seba. Tisíc modlitieb nemá takú cenu ako postoj dôverného odovzdania sa. Dobré si to zapamätaj. Neexistuje účinnejšia novéna ako táto: „Ó, Ježišu, celkom sa ti odovzdávam. Ty sa o všetko postaraj!“

Róbert Tokár, farár

Úvodník

Keď má človek 80 rokov, už aj on začína hovoriť, že je starý. Keď má farnosť 80 rokov, ešte stále je mladá. Vek je relatívny. Závisí od toho, podľa čoho ho určujeme, s čím ho porovnáваме. Keď oslavuje narodeniny človek, ďakujeme zaň Pánu Bohu. Jemu dávame najavo, že ho máme radi a my sami si uvedomujeme, že je pre nás vzácnym darom. Čím ho máme radšej, tým je pre nás vzácnejší. Keď oslavuje narodeniny farnosť, ďakujeme za ňu Pánu Bohu. Dávame najavo, že do tohto spoločenstva veriacich radi patríme a uvedomujeme si, že na toto miesto nás Pán Boh poslal a títo ľudia sú pre nás vzácní. Čím viac cítime spolupatričnosť, tým viac sme pokojnejší, lebo vieme, kde je naše miesto v živote.

V obidvoch prípadoch platí, že vzťah závisí hlavne od nás. Na každom človeku aj na každom spoločenstve sa dá nájsť to dobré. V obidvoch prípadoch platí, že v hĺbke svojho vnútra,

v tichom tlkote nášho srdca identifikujeme, že práve cez tohto človeka, cez toto spoločenstvo k nám láskavo prichádza Boh, ktorý sa nám zjavuje v jemnej kráse daru tohto konkrétneho človeka, spoločenstva. V týchto dňoch ďakujeme Pánu Bohu za dar spoločenstva, do ktorého nás poslal, za jasné miesto v živote. Že tu sa nám zjavuje, prihovára. Zažívame, že práve tu a s nimi, je s nami On. A je úplne jedno, ako dlho tu sme. Či to chceme vidieť a zažívať, ovplyvníme my sami. Pozývame vás k radosti z toho, že tu na tomto mieste, s týmito ľuďmi, je s nami náš láskavý Boh. Že tu a cez nich sa nám prihovára a že ich nám poslal a nás posielal k nim. Aby láska, ktorú nám On dal, bola v nás, a aby v nás bol On. S veľkou vďakou,

Róbert Tokár, farár

SUMÁR DIANIA

» Benefičný koncert

V piatok 30.12.2022 sa vo farskom kostole v Novom Smokovci uskutočnil 7. benefičný koncert, v ktorom účinkovalo hudobno-spevacke SPEKTRUM zo Spišskej Novej Vsi spolu s niekoľkými Tatranami. Výťažok bol venovaný na podporu rodín v núdzi.

» Beh pre Ježiša

Tradičný novoročný Beh pre Ježiša absolvovalo niekoľko bežcov a chodcov z našej farnosti i z okolia, na trase od fary do Tatranskej Polianky a späť.

» Lyžovačka na Orave

Birmovanci sa hneď po Novom roku vybrali na Oravu. Po spoločnej lyžovačke na Kubínskej holi strávili dve noci vo Vavrečke. Večerný spoločný program pozostával z rôznych súťaží, zameraných na zručnosť a vedomosti. Strávili vzácný spoločný čas, ktorý bol potrebný pre vzájomné spoznávanie sa a ďalšiu formáciu. Vďaka všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k tejto akcii.

» Dobrá novina

Deti z tatranskej farnosti sa aj tento rok zapojili do koledovania s Dobrou novinou. Mottom 28. ročníka bolo zvolanie „Zmeňme púšť na záhradu“. Láska ku stvorenstvu a komplexný prístup k riešeniu dôsledkov klimatických zmien, sú dôležitým motívom rozvojového projektu ekologického farmárčenia v kraji Samburu v severnej Keni.

Ďakujeme všetkým deťom, ktoré sa zapojili do koledovania i všetkým, ktorí ich prijali a prispeli.

» Bál svätých

V sobotné popoludnie, na sviatok Panny Márie Lurdskej, sa po dvojročnej prestávke opäť stretla hŕstka malých i veľkých

svätých a biblických postáv na bále, na lade v Starom Smokovci. Stretli sa motýľ z Rajskej záhrady s archanjelom Gabrielom a s Pannou Máriou, anjel z Betlehenských nív spolu s kométou, žiariacou nad „maštalkou“, drak od svätého Juraja, svätá Katarína Sienská, svätý Šarbel, blahoslavená Ulrika, aj naša sestrička Zdenka. Boli sme ako jedna rodina a bolo nám spolu dobre – spolu s rodičmi a dospelákmi, ktorí malých svätých doprevádzali a aj pripravili dobroty – však po hrách, súťažiacich a naháňackách na korčuľoch aj svätým vyhladlo a nemohla chýbať ani nebeská hostina. Všetkým a za všetko ďakujeme.

» Batôžkový ples

V sobotu 18. februára 2023 sme sa po 3-ročnej vynútenej prestávke mohli opäť zabaviť na farskom batôžkovom plese. O zábavný program sa postarali naši birmovanci spolu so svojimi animátormi. A samozrejme, nezabudlo sa ani na obľúbenú tombolu.

» Pôstna aktivita

Popolcovou stredou sme v našej farnosti začali pôstnu aktivitu s názvom „Ja som svetlo sveta.“ Jej cieľom bolo 40 dní vnímať Božie svetlo v mojom dni, a to prostredníctvom zobudzania sa a zaspávania s Ježišom Kristom. Aktivita mala dve časti: rannú a večernú. Tým viditeľným výsledkom je banner vo farskom kostole s obrazom „Ježiš Kristus – svetlo sveta“, na ktorý počas pôstu postupne pribúdali maličké nálepky ako znak splnenia aktivity počas jedného dňa.

» Deti Tatier v Ríme

Čo zažili naši bývalí birmovanci na svojich potulkách Rímom s našim bývalým (a už vieme, že aj budúcim) pánom kaplánom Dávidom Sklarčíkom, sa dočítate na str. 15.

» Darovanie krvi

Na Kvetnú nedeľu 4. apríla 2023 opäť zavítali na faru v Novom Smokovci pracovníci Národnej transfúznej služby z Popradu. Tak už po osemnásťkrát umožnili ochotným ľuďom v rodinnej atmosfére darovať najvzácnejšiu tekutinu. Tentokrát zo všetkých, ktorí prišli, odobrali krv dvadsiatim dvom. Ďakujeme zdravotníkom i všetkým darcom.

» Krížová cesta

Na Veľký piatok 7. apríla 2023 sa konala tradičná krížová cesta na Kalváriu na Peknej Vyhládke. Tento rok opäť raz v bielom šate.

» Beh pre Ježiša

Na Veľkonočný pondelok 10. apríla 2023 sa uskutočnil veľkonočný Beh pre Ježiša. Trasa viedla od fary na Kalváriu na Peknej Vyhládke. Zúčastnilo sa ho 17 bežcov a chodcov.

Najbližší Beh pre Ježiša sa uskutoční na Nový rok 1.1.2024, všetkých vás srdečne pozývame medzi nás!

» Modlitby za mesto

Po „koronovej prestávke“ sme opäť obnovili spoločné ekumenické modlitby s bratmi evanjelikmi za Mesto Vysoké Tatry a jeho predstaviteľov. Stretávame sa vždy v poslednú nedeľu v mesiaci.

» Slávnosť 1. svätého prijímania

V nedeľu 21. mája 2023 sa v našej farnosti konala slávnosť 1. svätého prijímania. Viac o tomto výnimočnom a sviatočnom dni sa dočítate na str. 9.

» Výmeny kňazov vo farnosti

Od 4. júla bude v našej farnosti zmena: po jedenástich rokoch sa rozlúčime s pánom farárom Róbertom Tokárom, jeho novým miestom služby bude farnosť Tvrdošín. Pán kaplán Anton Melega odchádza do Dolného Kubína a pán kaplán Ján Obšitáš do Ústia nad Oravou. Nech ich dobrotivý Boh hojne odmení za ich obetavú službu v našej farnosti!

Za nového farára farnosti Vysoké Tatry je menovaný vdp. Lubomír Cvengroš (pochádzajúci zo Spišskej Novej Vsi, teraz farský administrátor v Hrabušiciach), za kaplánov vdp. František Janečko (pochádzajúci z Popradu, teraz kaplán v Starej Lubovni) a vdp. Dávid Sklarčík (pochádzajúci z Vavrečky, teraz na štúdiách v Ríme).

Peter Dziak

Prvého júla si pripomenieme okrúhle 80. výročie založenia samostatnej tatranskej farnosti. Jej vznik sa datuje do pohnutých čias Druhej svetovej vojny. „Bola vyčlenená spod pôvodných cirkevných správnych jednotiek, ktoré sa nachádzali pozdĺž celého úpätia Vysokých Tatier; čiže zo Štrby, Veľkého Slavkova, Mlynice a Veľkej Lomnice. Odtiaľ kňazi sporadicky dochádzali do tatranských kostolíkov a kaplniek počas letnej a kúpeľnej sezóny slúžiť sväté omše. Pán biskup Vojtášák si uvedomil strategický význam vysokohorského prostredia, kde vyrástlo nielen viacero sanatórií, hotelov či penziónov, a kde ľudia hľadali odpočinok i zdravie. Preto sa tento Boží sluha rozhodol v roku 1943 založiť novú farnosť, odkrýva historické súvislosti niekdajší tatranský farár Štefan Mordel. V rozhovore s ním sme sa dotkli aj ďalších zaujímavých tém.

• Pán farár, vy ste takmer 35 rokov svojho kňazstva (1978 – 2012), strávili vo Vysokých Tatrách. Ako si na to spomínate?

Na toto obdobie mi zostali milé spomienky. Už v roku 1972 som niekoľko mesiacov pôsobil ako kaplán v Tatrách pri pánovi farárovi Gejzovi Findurovi. Bývali sme v Dolnom Smokovci. Pán farár mal dve izby a ja jednu. Na fare žilo viacero ľudí. Na prízemí sme bývali my, potom jedna rehoľná sestra, v maličkom kumbále ešte údržbár. Na poschodí žil istý pán, nasadený už niekedy v päťdesiatych rokoch, aby mala komunistická strana pod kontrolou faru a charitu. Nemali sme kuchynku, preto sme sa stravovali v Charitnom dome. Rád spomínam na tie časy. V Tatrách sa stretávalo mnoho zaujímavých ľudí. S niektorými som sa aj spriatelil. Zvlášť som sa osobne poznal s Martinom Galovičom i Martinom Gavalierom. Boli to dvaja horliví Tatranci, ktorí mali veľkú lásku nielen k Tatrám, ale aj k Bohu.

S Martinom Gavalierom som absolvoval niekoľko výstupov na vrchy. Vtedy mi však nenapadlo, že sa Vysoké Tatry neskôr stanú mojim osudovým miestom.

• Kde je vaše aktuálne pôsobisko? Čomu sa venujete?

Z Tatier som bol v roku 2012 preložený do farnosti Klin na Orave, kde som pôsobil do konca júna minulého roku. Prakticky od začiatku júla 2022 som už na dôchodku v Námestove, kde trochu vypomáham pri spovedaní. Keď ma prosí kňaz v okolí, aby som ho zastúpil, vždy vďačne vyhoviem. Rád by som urobil aj ďalšie veci, ktoré vidím, že by boli užitočné, pretože v súčasnosti jestvuje pomerne veľká dezorientácia. Verím však, že nás Pán Boh neopustí. Ak chceme zostať vernými pastiermi a nie iba nájomníkmi, ktorí v nebezpečenstve zutekajú a prenechajú svoje stádo napospas vlkom, musíme urobiť všetko, čo je v našich silách.

• V súčasnosti dochádza k častejšej rotácii kňazov v jednotlivých farnostiach v porovnaní s minulosťou. Aká dlhá doba na jednom mieste je pre kňaza či kaplána „akurát“? Existuje nejaké ideálne riešenie?

To je naozaj vec názoru. Začína sa ujímať zvyk, že kňaz zostáva približne desať, pätnásť rokov na jednom mieste. Potom je zvyčajne preložený. Takáto prax však nemá oporu v Kódexe kánonického práva. Farár býva ustanovený vo farnosti natrvalo, čiže požíva výsadu „stabilitas loci“, čo znamená, že ak ho biskup chce preložiť, musí byť na to vážny dôvod. Práve kvôli tomu, ak biskup usúdi, že dotýčaný kňaz nie je dostatočne zrelý na úrad farára, ustanovuje ho za farského administrátora, ktorý nedostáva spomínanú výsadu. Preto ho biskup môže preložiť aj bez toho, aby uvádzal nejaký dôvod. Táto otázka by si vyžadovala komplexnejšiu analýzu, ale aspoň stručne môžem uviesť dôvody za i proti: Ak kňaz vie, že vo farnosti bude krátko, zvyčajne sa nepustí do ťažších a náročnejších činností, lebo si

povie, mne sa to neoplatí, lebo aj tak pôjdem zakrátko preč. Preto urobí len to najnutnejšie, čo však môže byť na škodu veci. Ak je tam farár, ktorý si uvedomuje všetky problémy a má čas úlohy realizovať, potom môže niečo dokázať. Čo sa týka kaplána, tak to úplne závisí od vôle biskupa. Ten má prehľad o diecéze a kaplána posielal tam, kde je momentálne potrebný. Časové ohraničenie môže byť rôzne, zvyčajne to býva jeden až päť rokov. Napokon, čo sa týka miesta pôsobenia kňaza, je treba povedať, že nie všetci kňazi majú rovnakú predstavu. Keď som bol ešte vo Vysokých Tatrách v čase totality, povedal mi jeden kňaz, že sa mi čuduje, že tam tolko vydržím. Doslovne mi povedal, že on by tu nevydržal ani dva týždne. Pre neho pôsobil v Tatrách by znamenal trest a nechcel by tam ísť ani za celý svet. Pritom ja osobne som nevnímam, že by to bolo mimoriadne ťažké, či neznesiteľné bremeno.

- **Patríte k osobnostiam, ktoré sa neboja ozvať a dožadovať sa odpovedí na pálčivé otázky tejto doby na najvyšších miestach, napríklad v prezidentskom paláci.**

Necítim sa byť nijakým hrdinom. Keď sa však niektorí vysokí štátni činitelia nevedia vmestiť do kože a myslia si, že keď sa dostali do vysokej funkcie, tak sú už všemohúci a vševediaci a neodržia sa základných morálnych a právnych princípov, potom cítim akúsi povinnosť sa ohlásiť, že ja s tým nesúhlasím a nemôžem súhlasiť. Keď sa pani prezidentka vyjadruje ku kázní poľského arcibiskupa tvrdiac, že ona je tiež veriaca, ale že má iné predstavy o kresťanstve ako tento arcibiskup, ktorý kázal na slávnosti v Nitre, potom je naozaj ťažko mlčať pri takejto veci. Hovorí sa: „Kto mlčí, ten svedčí!“ Ako by som mohol mlčať, keď vysoký štátny činiteľ zavádza ľudí falošnými výročkami a pohoršuje ľudí? Viete, nikdy by som nebol tušíl, že sa dožijem takých časov, keď si človek bude namýšľať, že môže všetko. Je to ako budovanie novej Babylonskej veže. Je to vôbec možné, že sa nájde politický činiteľ, ktorý dokonca popiera tak evidentné skutočnosti, ako to, že niekto je muž alebo žena? Ak lekár, ktorý sa stane ministrom zdravotníctva a navrhne do zákona, že si človek môže zmeniť

svoju pohlavnú identitu, tak potom už človek pochybuje o dobe a svete, kde to vlastne žijeme...

- **Čo vás najväčšie znepokojuje?**

Najviac ma mrzí, že tieto nezmysly a zvrátenosti prenikajú aj do vnútra cirkvi a otravujú mysle veriaciach. Mám na mysli tzv. synodálny proces, ktorý vyvrcholil v nemeckom Frankfurte nad Mohanom, kde 93% delegátov hlasovalo za to, aby vzťahy gejov a lesbiem mohli byť požeňňované v katolíckych kostoloch. To komu sa títo ľudia vysmieľajú do tváre? Chcú potupiť samého Boha? Nikdy títo (môžem smelo povedať) odpadnutí kresťania nečítali v Biblii, že Boh stvoril človeka ako muža a ženu? Predstavte si, ak bude ešte svet trvať ďalej a generácie po nás prídu znovu k zdravému rozumu, nebudú sa pýtať, ako je to možné, že súčasná generácia pri týchto nehoráznostiach mlčala a iba nemo pritakávala? Veď nás nielenže bude súdiť Boh, ale odsúdia nás aj dejiny. Tak sme sa tešili, že cirkev aj u nás dosiahla slobodu po páde komunizmu v roku 1989, že môžeme žiť slobodne a rozvíjať pastoračnú činnosť. Zrazu vidíme, že nastupuje nová totalita, ešte podľejšia ako tá predošlá. To naozaj nie je prehnané tvrdenie. Starí komunisti (marxisti) používali mnoho násilia, ale nedotýkali sa prirodzeného práva, akým je napríklad pohlavná identita človeka. Dnešní neomarxisti, ktorí si zaumienili presadzovať novú kultúrnu revolúciu, sa nezastavia pred ničím. Máme mlčať? Ba dokonca ľudí, ktorí tieto nehoráznosti presadzujú, máme podporovať? Kiež nám dobrotivý Boh dá Ducha Svätého, aby nás naučil rozoznávať dobro od zla a aby sme sa pridrižovali tohto, čo je správne, hodnotné a chválitebné.

- **Tatranská farnosť si onedlho pripomenie jubilejnú 80. výročie založenia. Čo jej zaželáte do ďalších rokov?**

Nuž, prajem jej, aby svojim životom a činnosťou naplňovala ten zámer, pre ktorý bola založená otcem biskupom Jánom Vojtaššákom v roku 1943. Aby tým, ktorí sa tam prichádzajú posilniť telesne, ponúkala aj duševné osvieženie a pomoc.

Martin Mistrík

Pán farár Róbert Tokár dáva Tatrám zbohom- pokračovať bude na Orave

Kňazská výmena sa tento rok dotkne aj tatranskej farnosti. Po jedenástich rokoch sa rozlúčime s pánom farárom Róbertom Tokárom. Jeho ďalšie kroky povedú do Tvrdošína. V rozhovore sa vrátil aj k svojim pastoračným začiatkom. Neobišli sme ani pôsobenie na smokoveckej fare. Ak ste zvedaví, čo vtipné sa mu v Tatrách prihodilo, aj o tom bude naše rozprávanie.

- **Pán farár, vrátme sa v čase o štvrtstoročie naspäť. Aké boli vaše začiatky v pastorácii?**

Po vysviacke nasledovala prvá „kaplanka“ v Námestove-požeňňaných tri a pol roka. Krásne, nádherné časy, úžasní ľudia – starí, mladí, množstvo akcií. A skvelý dekan. Dostal som najlepšieho farára v diecéze. Ak som sa dačo nového naučil, tak od neho. Ešte žije. Teraz ma, chudák, spovedá, už je celý šedivý. Z Tvrdošína to budem mať k nemu bližšie, to už mu asi aj vlasy vypadajú.

- **Mne už vypadali, ale to je iný príbeh, nesúvisí s vami. Čo bolo ďalej?**

Prišlo 11 kňazských rokov v troch malých dedinkách: Hutách, Velkom a Malom Borovom. Takisto nádherné obdobie. Už na gymnáziu som si myslel, že žijem najkrajšie časy svojho života. Neskôr v Námestove zisťujem, že prežívam najkrajšiu etapu života. Na konci celej jednej dekády na Hutách som si uvedomil – aha, až tu prežívam tie „naj“ roky. Teraz v Tatrách vidím, ako sa situácia opakuje. Tiež si budem musieť povedať-až v súčasnosti žijem najkrajšie roky. Hoci výziev tu bolo viac než kdekoľvek predtým.

- **Spolu so skúškou dá Pán aj silu, ako ju zvládnuť...**

Pán Boh ma má naozaj rád. Najviac cítim Božiu lásku z toho, že On mi dal milosť stretnúť veľmi veľa dobrých ľudí. Takých, ktorí ma podržali, zachránili, boli mi povzbudením. Všade tam, kam ma posielal, nachádzam toto všetko. Ja som si pred viac ako rok-om-prišlo to prirodzene-začal uvedomovať, že žijem krásny život. Sám seba závidím. Ale to už som tušíl, že ktohovie, či ma nepreložia. Lebo vždy, keď som to takto cítil, za obzorom bola zmena.

- **Pamätáte si pocit, keď ste sa pred jedenástimi rokmi dozvedeli, že máte ísť na faru do najmenších svetových veľhôr?**

Veľmi dobre si na to spomínam. Zatočila sa mi hlava a zo svätej omše, ktorá nasledovala, neviem nič. Zostalo len zdesenie. Našťastie tam boli iní kňazi, ja som len koncebroval, takže svätá omša bola platná. Už predtým otec biskup hovoril, že ma preloží. Bol som nachystaný, nevediac kam. Na to povedal, že Vysoké Tatry. Ten mix zdesenia, strachu a bázne mám v pamäti dodnes.

- **Každý začiatok je ťažký. Kedy ste nadobudli vnútorné presvedčenie, že ste v Tatrách, takpovediac, doma?**

Neviem presne povedať, koľko mi trvala adaptácia na Tatry. Dokážem však s istotou identifikovať dve veci: najskôr mi v prvých dvoch rokoch zázračne pomohli Paťo Taraj a Šaňo Liška – moji prví kapláni. Tí boli požeňňaním nielen pre farnosť, ale aj pre mňa. A napokon, keď sa odniekiaľ vraciam domov do Tatier, alebo idem preč, žeňňám farnosť z dialnice a viem, že je dobre. To nie je o racionalite. Ide o vnútorné uvedomenie si, že tu je môj domov. Verím tomu, že tam, kam idem, ma posielal Pán Boh. Zároveň, kým s tým súhlasí srdce, tak to trvá. Pár rokov musí prejsť. Mne to vždy trvá dlho.

- **S Tatrami ste si tykali odmalička?**

Do hôr som chodieval vždy rád, ale priamo do Vysokých Tatier veľmi zriedka. Počas pôsobenia na fare už častejšie, ale nikdy nie sám-na to nebôl čas. Ak sa však našli nejakí ľudia, tak som sa veľmi rád pridal. Keby som mal ísť sám, poviem, že nemám kedy. Keď s niekým, zakaždým je to super dôvod ísť. Na Gerlachu sme boli s kaplánom Jankom Dubeckým. Baranie rohy a Kôprovský štít sme zdolali na skialpinistických lyžiach. Tie si beriem zo sebou. Pri Tvrdošine sú Roháče, verím, že nájdem nejakého blázna, s ktorým vybehneme do kopcov.

Pastoračná rada voľakedy navrhla začať sväté omše na chatách. Stretlo sa to s pozitívnou odozvou. Nevýhodou bola slabá propagácia. Nastal čas prehodnotiť zmysel takýchto akcií. Ešte by som tomu dal šancu. Na Slovensku je veľa ľudí, ktorí radi prídu, len tomu treba urobiť osvetu. Určite si zasluží pokračovanie svätá omša na Sliezskom dome pri príležitosti výročia pápežovej návštevy, prípadne ešte jedna do roka na nejakom štíte. Teraz musíme prehodnocovať, na akých končiaroch môže byť svätá omša. Pišta Gallik – neodmysliteľná súčasť týchto akcií-je totiž po operácii. Bez neho by to nebolo platné (smiech)...

- **Treba splniť ešte nejaké špeciálne podmienky, aby bola svätá omša v horách platná?**

Nie. Tam hore sa nachádza Boží chrám, ten je úplne v poriadku. Jediné čo treba, je chrániť omšové víno, kým nevyjdeme hore. Aby ho niekto nevypil (smiech).

- **Pán farár, s vami sa človek rozhodne nenudí. Určite máte v talóne nejakú vtipnú tatranskú príhodu, však?**

Keď som sem prišiel a oslavoval som štyridsiatku, na začiatku svätej omše vravím, že keď sa ráno zobudím, myslím, že mám osemdesiat, ale cez deň to klesne na tú štyridsiatku. A že všetkých veľmi srdečne pozývam na oslavu. Po svätej omši, samozrejme, docupital do sakristie pán Stano a vraví: „Pán farár, s tou osemdesiatkou ste to prehneli, viac ako 60 by vám nikto netipoval.“ Robím jednu chybu, že nepíšem všetky tie príbehy. To by bol bestseller.

- **Prejdime na trochu vážnejšiu tému. Kde vy osobne vnímate Božie pôsobenie?**

Pozrite si dátumy Zuzky Bradáčovej, tam je Pán Boh. To musí vidieť aj slepý. Prosil som ju pred jej smrťou, aby nezabudla na našu farnosť. V pondelok bol pohreb, v utorok som mal svätú omšu do rádia Lumen. Vojdem do sakristie, našťastie bolo evanjelium z nedele, takže nebolo treba nejakú špeciálne pripravovať kázeň, len skrátiť. Téma: „Mená – zjavil som tvoje

meno.“ V duchu sa pýtam ako začať, aby to bolo netradičné, zaujímavé a zároveň poučné. V sakristii sedeli dvaja miništranti. Z hebrejčiny si najviac pamätám mená Michal (ako Boh) a Jozef (Boh pridá). Hovorím si, Pane Bože, ak sa títo dvaja volajú Miško a Jožko, tak začnem nimi. No a ako myslíte, že sa volali?

- **Normálne mám zimomriavky. Existujú náhody?**

Voláme to tak, ale nie sú to náhody. Boh nám jasne ukazuje smer. Uistuje nás, že sa nemáme trápiť. Boli by sme ako slepi, keby sme nevideli Božie zázraky. Všetko patrí do Božej mozaiky, celý svet je v Božích rukách. Mnohí sa nás snažia presvedčiť, že táto zem ide do zlého, ale Pán Boh je nad všetkým. „Ja som s vami po všetky dni až do skončenie sveta.“ Jedna svätá žena povedala, že všetko je tak, ako má byť. To neznamená, že človek má sedieť na zadku, vôbec nie. Pán Boh od nás plným právom očakáva aktivitu: „Naplňte zem a podmaňte si ju.“ Urob čo môžeš a vládzeš, ale výsledok nechaj v Božích rukách. Nakoniec môže byť všetko inak, než ako by si očakával...

- **Niečo v zmysle, že keď chceš Pána Boha rozosmiať, povedz mu o svojich plánoch?**

Presne tak. Otec mi spomínal príhodu – v Krivej bol Výskumný ústav lúk a pasienkov. Viedol ho jeden veľmi vzácny človek – Jožo Habovštiak. Za totality robili jeden pokus. V chotári ohradili kus poľa aj s vodou a dali tam do výbehu sto husí s tým, že na jar ich tam dajú a na jeseň po ne prídu. Tie husi tam vydržali dajakých 5 dní, kým bol klud. Po týždni padli prvé kusy, lebo tam nabehla líška. Do dvoch týždňov bola z krdla polovica, lebo prišli aj iné líšky. Potom to trošku ináč oplotili, ale nakoniec tam prišiel medveď a po necelom mesiaci sťahovali nazad do dediny 3 oškľbané a vydesené husi. Otec hovoril Jožovi, že biedny výsledok, vlastne žiadny... Jožo na to – jak žiadny výsledok? Parádny! Zistili sme, že tadiaľto cesta nevedie... Podobne je to aj s dôverou voči Pánu Bohu a so snažením sa každého z nás. Koľkokrát sa mi stalo, že niečo nevyšlo. Museli prejsť ďalšie roky, aby som si povedal: chvála Bohu, že to nevyšlo. Boh má viac rozumu ako ja. Niekedy sa nám to zdá byť tragédia, ale stačí čas, aby sme si uvedomili, ako dobre, že sa vtedy niečo nepodarilo.

- **Pred desiatimi rokmi ste v rozhovore do Ratolesti povedali: „Kľúčové je Božie pôsobenie a mojou úlohou je vidieť, kde vo farnosti pôsobí Duch Svätý. Zatiaľ len pozorujem a tuším, že tadiaľ vedie cesta. Čas preverí, čo je správne a čo nie.“ Zistili ste, kam vane Duch Svätý v Tatrách?**

Čo je staré ako Cirkev sama, sú malé spoločenstvá. V nich je Božie pôsobenie evidentné. Mám na mysli malé skupinky rodín, ktoré sa stretávajú, ďalej futbalistov, zbor, detský tím-všetky

malé kompaktné komunity ľudí, ktoré tu sú. Ja sa snažím, čo ma naučil prvý dekan, vzácny človek-ak tomu Duchu Svätému veľa nepomôžem, snažím sa mu aspoň nezavádzať. Chodieval sem pán kardinál Tomko, veľmi hlboký človek. Rozprávali sme sa o Božom pôsobení skrze iných ľudí. Pritom sa ma priateľsky pýtal, čo nového, ako sa mám. Pozorne ma vypočul a vraví: „Netráp sa, rob čo môžeš a Boh ukáže.“ Mal pravdu! Vanutie Božieho Ducha-mnohokrát to boli neformálne stretnutia s ľuďmi v horách, či na ulici. Niekedy práve tam bolo jasné pôsobenie Ducha Božieho.

● **Zvykne sa vraviť, že v horách je nám Boh akosi bližšie...**

Kto chce zažiť Pána Boha, nech ide na Vyšné Hágy do nemocnice. To je topka. Ľudia tam prichádzajú na spondu po mnohých rokoch, alebo pred smrťou dostanú milosť pomazania nemocných a rozhrášenia. Totálna Božia milosť. Keď sa to stane raz, môžete si povedať náhoda, druhý raz poriadna náhoda, ale desiaty raz – viete, že to náhoda nie je. Konkrétny príklad: idem po chodbe, obchádzam nemocnicu. Sestričky hovoria, aby som išiel do tej a tej izby, lebo ten pán je na prahu smrti. Vojdem dnu, pomodlíme sa, udelím mu pomazanie nemocných a idem ďalej. Nikdy sa nevraciam do izby, z ktorej som vyšiel. Pomodlil som sa, urobil čo bolo treba a odchádzam o izbu ďalej. Idem naspäť domov, predsa však nakuknem do tej spomínanej izby. Vravím si, pár minút navyše ma nezabije. Začnem sa zase modliť. O chvíľu volám na zdravotné sestry. Vojdu do izby, pozrú naňho, na mňa. Pán farár, on vás čakal. Zaopatrený spokojne odišiel do večnosti. Vnímam Božiu milosť voči tým, za ktorých sa niekto modlí. Stokrát som pacientom povedal, za vás sa niekto riadne modlí. Odpovedali: „Pán farár, ja aj viem kto.“ To je jedna strana mince – pacienti. Na druhej strane máte personál. Vzácní ľudia. Na Vyšné Hágy budem spomínať z plných pľúc. Tam sa Pán Boh dotýka tejto zeme a konkrétnych ľudí.

● **Niekde som čítal, že kňaza pochopí iba kňaz. Je to pravda?**

Súhlasím. Otca naplno pochopí otec, lebo vie, čo zažíva. Učiteľovi najlepšie rozumie iný učiteľ, a takto by sa dalo pokračovať. Mój naj dôvernejší človek je brácho. On je mojou búťlavou vrbou. Keď mu hovorím niektoré veci-čím žijem, čím sa trápim, má neskutočný dar empatie, ale nemôže rozumieť naplno niektorým veciam. Súvisí to aj s tým, že kňazstvo je povolanie. Existuje však aj napätie medzi tým, že kňaz by mal žiť naozaj ako druhý Kristus. Aj by si chcel, aj sa snaží, napriek tomu tá valujú tvoj ľudské nedostatky, chyby a hriechy. Ty by si potreboval povzbudenie, a napriek tomu ty musíš byť povzbudením. Kľúč je v jedinečnom vzťahu s Kristom-chrániť si svoju lásku k nemu. Každý sme iný. Ku mne sa prihovára Pán Boh a vždy ma podržal cez mnohých vzácných ľudí. Tak nejak vnímam jeho starostlivosť.

● **Ako by ste zhodnotili vaše pôsobenie na smokoveckej fare?**

Podarilo sa udržať faru otvorenú ľuďom a pre ľudí. Sú tu stabilné, fungujúce komunity. Napriek tomu, že je mnoho hladajúcich ľudí aj tu v Tatrách, nepodarilo sa naplno vyjsť k nim. To, čo sa mi nepodarilo úplne ako som chcel, je vyjsť k ovciam strateným z domu Izraela. Teda, mal som byť viac medzi ľuďmi. Lebo ľudia sú prirodzene otvorení. Byť viac na periférii s ľuďmi, ktorí nepatria do tohto nášho spoločenstva. Vôbec nejde o ich pritiahnutie do kostola a do Cirkvi. Ale pomôcť im k Bohu, aby ho našli. Ja zase verím Pánu Bohu, že dokáže napraviť, čo som zbral (smiech). Jedna z ťažkých vecí, ktorými si musí kňaz prejsť, je, že nezachráni všetkých. Snažíš sa pomôcť, neviem čo všetko robíš a výsledok nevidieš... Nenechať sa odradiť konať dobro, hoci nie všetko vyjde. Všetko je v rukách Božích. Ty nie

si Spasiteľ. Bol tu jeden, zle skončil. Máš robiť, čo vládzeš. Tým impulzom by mala byť láska. Boh je ten, kto zachraňuje.

● **Povinnosti v tatranskej farnosti je požehnané, preto ste tu zakaždým spoločne pastoračne pôsobili viacerí...**

Každý jeden z kaplánov, ktorí tu boli, ma niečo naučil. Ja nie som ich otec, ale brat. Niektorí sme si boli ľudsky bližší, niektorí menej, to je v poriadku. Mnohí boli hodnotnejší ako ja. Viete, čo sú zmiešané pocity? Keď som sa vracal do farnosti... Na jednej strane radosť, že to tu fungovalo úplne bez problémov, na druhej strane, že do kelu, či to náhodou nefunguje lepšie bezo mňa (smiech). Každý svojím vlastným spôsobom chcel slúžiť Bohu a snažil sa o to ako najlepšie vedel. Niektorí tak, niektorí onak, ale toto tam bolo. Kňaz sa musí modliť, inak odíde z kňazstva. Ak nestrká nos do kníh, zostane za chvíľu prázdny.

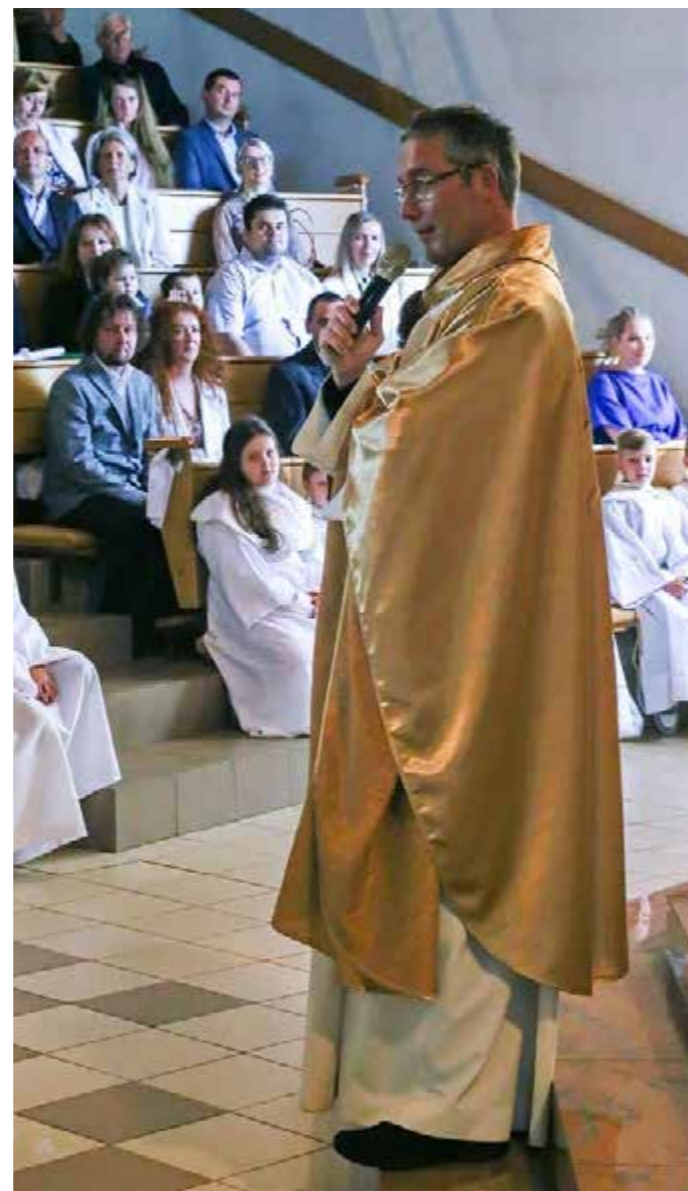
● **S akými očakávaniami odchádzate do Tvrdošína?**

Nemám očakávania voči Tvrdošínu, skôr zase cítim bázeň a strach, či dokážem tým ľuďom slúžiť a byť pre nich povzbudením, alebo aspoň nezavádzať Pánu Bohu.

● **Máte nejaký špeciálny odkaz pre Tatrancev?**

Že ďakujem. Z úprimného srdca ďakujem. Za všetko! Nech ich Pán Boh žehná a odmení.

Martin Mistrík

SLÁVNOSŤ PRVÉHO SVÄTÉHO PRIJÍMANIA

Na svoje Prvé sväté prijímanie si určite pamätá každý. O krásne spomienky naň sa aj po rokoch radi podelia nielen rodičia, krstní rodičia, či babka s dedkom, ale aj starší súrodenci. Nečudo, veď ide o najdôležitejšiu udalosť v živote kresťanov. V každej dobe bolo možno trochu iné, ale vo svojej podstate vždy rovnaké – slávnosť, kedy deti s radosťou a očakávaním, s bážňou aj troškou trémy, po prvýkrát prijímajú do svojho srdiečka Pána Ježiša.

Deň, kedy krížik na čelo vystriedal pravý Ježiš v podobe Eucharistie, bol v našej farnosti dňa 21. mája 2023. Sedemnást prvoprijímajúcich detí sa od jesene svedomito pripravovalo na túto sviatosť – na náboženstve v škole, účasťou na svätých omšiach, ako aj pravidelnými stretnutiami na fare. Každé z týchto stretnutí bolo zábavné i poučné, ale najmä podnetné, a to nielen pre deti, ale aj pre rodičov, bojujúcich s pretlakom každodenných povinností. Spolu s deťmi sme si opäť prešli cestou k Pánovi Ježišovi a hlbšie si uvedomili potrebu a dôležitosť duchovného života.

Pekná výzdoba, prítomnosť rodiny a blízkych, biele rúcha detí symbolizujúce čisté srdiečka po sviatosti zmierenia a počasie ako z katalógu, ešte viac umocnili atmosféru tejto nádhernej slávnosti. Všetky deti sa aktívne zapojili do slávenia svätej omše svojím spevom, čítaním Svätého písma, spievaním žalmov, prinášaním obetných darov, či prednášaním prosieb. Náš pán farár Róbert Tokár počas kázne nehovoril veľa, podarilo sa mu však odovzdať deťom aj všetkým zúčastneným krásne posolstvo, keď vtipným a poučným spôsobom upriamil ich pozornosť na to, aby poznali a počúvali hlas Pána Ježiša, lebo On je ten pravý Dobrý Pastier.

Zhmotnenou pamiatkou na prvé sväté prijímanie je pre deti cirkevná ovečka, do ktorej sa nedá nezalúbiť. Má však samozrejme aj duchovný rozmer - túto milú plyšovú hračku a vankúš v jednom treba každý deň kŕmiť! Ako? Predsa modlitbou.

A na záver, ešte slovami pána kaplána: „Hoci sme cieľ naplnili a slávnostná atmosféra už opadla, Pán Ježiš je tu vždy pre nás. Bol tu včera, je tu dnes a bude aj zajtra. A našim deťom prajeme, aby vždy spoznali Pánov hlas a ovečky, o ktoré sa starajú, aby nikdy nehladovali.“

Dňa dvadsiateho prvého mája, sa Pán Ježiš s deťmi z našej farnosti prostredníctvom Eucharistie spája. Svedomitá príprava trvala od jesene až do jari, aby sme v tento slávnostný deň, s úsmevom na tvári venovali Pánu Ježišovi naše čisté srdiečka pri oltári. Tešili sme sa skoro celý rok, na tento, v našom živote, tak dôležitý krok. A aj keď na konci zazvonila zvony, Pána Ježiša už navždy v srdci nosím.

Emmka a Veronika Chovanové

Naša farská charita (Láska v akcii)

Naša? Áno, lebo sídli priamo v našej farnosti. Lebo pomáha a chce pomáhať každému, možno práve vám, ktorí toto čítate. A ešte jedno lebo- pretože chce osloviť každého. Mňa, nás, vás, či máme 15, alebo 70 rokov, aby sme prispeli svojou troškou. Ako? Nuž tak, že porozmýšľame, popozeralíme sa, či náhodou môj sused, kamarát, človek v okolí nepotrebuje nejakú pomoc.

Počula som krásny príbeh. Podľa legendy prišla duša k nebeskej bráne. Tlačí sa do neba, ale svätý Peter sa jej pýta: „Prečo sa tak tlačíš? Myslíš, že by si tu patrila?“ A duša odpovedá: „Pozri sa. Ruky mám čisté.“ Svätý Peter však odpovedá: „Áno, ruky máš čisté, ale prázdne.“

Charita nie je iba miesto, kde sa zbierajú peniaze alebo potraviny. Je to miesto, kde sa stretávajú srdcia, kde sa delia úsmevy, kde sa šíri láska. A všetci máme možnosť byť súčasťou tohto nádherného procesu.

Nedávno sme sa spojili so Spišskou katolíckou charitou a pokúsili sme sa nájsť tých, ktorí potrebujú pomoc. Hľadali sme okolo seba, ale nikoho sme nenašli.

Je to možné? Áno. Buď, vďaka Bohu, tu u nás všetci všetko máme. Alebo sa dokážeme postarať, s láskou, o svojich susedov sami. Alebo sme iba jednoducho zatvorení vo svojom byte a nevšímame starosti a potreby druhých...?

Vo farnosti máme šikovné „dievčatá“, ktoré chodia a navštevujú svojich najbližších osamelých susedov. Máme aj farníkov, ktorí ochotne pomôžu v detskom domove. Ďalších,

ktorí pomáhali v dome seniorov. Covid nám však návštevy prerušil a dosiaľ sme ich neobnovili.

Ale potrebujeme ešte viac. Potrebujeme vaše ruky, vaše srdcia, vaše myšlienky. Potrebujeme viac informácií o tých, ktorí potrebujú našu pomoc. Potrebujeme viac nápadov na to, ako môžeme zlepšiť životy ľudí okolo nás. Potrebujeme vašu ochotu pridať sa k nám a vstúpiť do sveta plného lásky a porozumenia. Ako? Dopraviť a sprevádzať menej pohyblivých starších ľudí do kostola, k lekárovi. Pomôcť im upratať, ošetriť nohy. Byť spoločníkom na prechádzke. Opraviť pokazené. Pripevniť spadnuté...

Kam môžete smerovať svoje informácie a ponuky? Na farský mail farnost.tatry@gmail.com, vhodíť do poštovej schránky na fare s poznámkou „farská charita“ alebo kontaktovať Evu Puškárovú.

Pripojiť sa k našej farskej charite je ako otvoriť dvere do sveta plného radosti a spokojnosti. Je to šanca, ako ukázať, že nás zaujíma svet okolo vás a ako pomôcť tým, ktorí to najviac potrebujú.

Pozývam vás, aby ste sa stali súčasťou nášho krásneho spoločenstva a pomohli nám rozšíriť kruh lásky a súcitu. Pripojte sa k nám a naplňte svoje ruky láskou a dobrými skutkami. Keď sa raz ocitneme pred nebeskou bránou, ukážme svätému Petrovi ruky plné lásky a dobrých skutkov.

Želám nám všetkým radosť z dávania, pretože to je dar, ktorý nás robí skutočne bohatými.

Eva Puškárová, členka farskej charity

Misijná púť detí na Levočskej hore

V sobotu 13. mája, na výročie zjavenia Panny Márie vo Fatime, sa konala misijná púť detí na Slovensku. Hlavným organizátorom tejto akcie bolo e-RKO – Hnutie kresťanských spoločenstiev detí.

S heslom podujatia „S Máriou za krajší svet pre všetkých“ deti spišskej diecézy, ku ktorým sa pripojila hŕstka malých aj veľkých detí našej tatranskej farnosti, spoločne putovali do Baziliky navštívenia Panny Márie na Mariánskej hore v Levoči.

Náš výstup kopcom bol sprevádzaný tromi animačnými zastaveniami, zameranými na tajomstvo putovania Panny Márie za Alžbetou v pozhnanom stave, kreslením, spievaním a milým rozprávaním.

Na hore sme sa najprv v Bazilike pomodlili a poďakovali Panne Márii za zvládnutú cestu. Odovzdali sme balíky cestovín, ktoré niesli deti vo svojich batohoch ako obetný dar. Potom nás už čakalo veselé a skvelo zorganizované doobedie pri rôznych animáciách a hrách. Na obed sme pokračovali ako jedna veľká rodina modlitbou „Raduj sa nebies Kráľovná“, spoločným ružencom obetovaným za misijné diela na všetkých kontinentoch sveta a na záver svätou omšou, za účasti nášho otca biskupa Jána.

Bolo síce pomerne chladno, no Panna Mária nám darovala krásny čas bez dažďa. Všetkým nám, zúčastneným, sa akcia veľmi páčila. Misijný ruženček, ktorý sme dostali na pamiatku, nám pri modlitbe bude stále pripomínať túto radostnú púť. Už teraz sa tešíme na tú ďalšiu.

Detský tím

V duchu slov Pána Ježiša „Nechajte maličkých prísť ku mne“, sa každý piatok o 17-tej, stretávajú deti našej farnosti na svätých omšiach, ktoré sú venované všetkým deťom, s ohľadom na prípravu prvoprijímajúcich detí. Sväté omše nám spestrujú spevom veselých tónov naše šikovné hudobníčky.

Po nich patrí hodinka stretnutiam detí a rodičov na fare. Krátkou spoločnou modlitbou, rozjímaním a rozhovormi pri teplom čaji a malom občerstvení pokračujeme tvorivými dielňami, hrami, spevom, rozprávkami, divadelnými scénkami alebo aj šikovnými rúčkami v kuchyni-pri pečení chutných dobrôt. Počas roka zažívame aj aktivity vonku – mimo fary.

Spoločne sme sa zúčastnili večernej sánkovačky, koledovania Dobrej noviny, Bálu svätých na ľade, detskej misijnej púte.

Radi by ste sa ku nám pridali a obohatili naše spoločenstvo? Alebo poznáte niekoho, komu sa táto forma duchovného rozvíjania detí páči? Tak neváhajte, radi vás privítame. Detský tím je otvorený aj novým nápadom. Príďte sa k nám o ne podeliť.

S blížiacimi sa letnými prázdninami dávame do pozornosti naše letné aktivity pre deti:

Dvojdnové dobrodružstvo s nocovačkou na fare pre staršie deti od 20. do 21. júla 2023 a farský denný letný tábor pre malých drobcov od 21. do 25. augusta 2023. Tešíme sa na vás všetkých!

Detský tím

SVÄTÁ OMŠA JE DAROM I TAJOMSTVOM

Koľkokrát prichádzame na svätú omšu neskoro, počas nej sme roztržití, nesústredení... Prinášame tretiu časť katechézy o slávení Eucharistie. Prečítajme, premodlime, nebojme sa pozvať do našich srdiec Ducha Svätého a naša účasť na svätej omši už nikdy nebude tou nudnou súčasťou nedele, ale oslavou Boha!

• Evanjelium

Čítanie evanjelia je vrcholom bohoslužby slova. Evanjelium číta vždy diakon alebo kňaz, prvé dve čítania môžu čítať i laici. V evanjeliu však hovorí sám Kristus, ktorého sprítomňuje osoba kňaza. Veľkosť tejto chvíle naznačuje niekedy pri slávnostných omšiach i to, že sa v sprievode prináša Evanjeliár, kniha evanjelií, sprevádzaná krížom, sviecami a kadidlom. Čítanie evanjelia začína kňaz ďalším pozhnaním ľudu: „Pán s vami,“ a oznámením čítania zo svätého evanjelia. Evanjeliár sa po čítaní pobožká kňazom, ktorý tak naznačuje úctu a lásku ku Kristovi. Pred čítaním veriaci zvolajú „Sláva Tebe, Pane,“ a po čítaní „Chvála Tebe, Kriste“. Pri čítaní evanjelia stojíme, čím vyjadrujeme úctu Spasiteľovi prítomnému medzi nami a zároveň pripravenosť uskutočňovať jeho slovo vo svojom živote. Evanjelium je skutočne Živé Božie slovo, nie je to prežitá história, je to sám Kristus prítomný pod tajomným spôsobom svojho slova, živá prítomnosť Spasiteľa. Ježiš v evanjeliu hovorí ku svojim učeníkom všetkých čias a miest. Hovorí, čo a ako konať a žiť, hovorí tiež, čo On sám koná pre svoj ľud. Jeho slovo je mocné, uzdravujúce, oslobodzujúce a spásnosné. Jeho slová patria predovšetkým trpiacim, chorým, chudobným a slabým, kritériom pre ich pravé pochopenie nie je vysokoškolský diplom, ale viera a pokora v čistom srdci a v Duchu Svätom. Jedine v Duchu Svätom dokážem pochopiť riešenia, ktoré Boh ponúka môjmu jedinečnému problému. Jedine v Duchu Svätom dokážem prijať vnútorné uzdravenie svojich citov skrze dotyk Božieho slova. Už samotné počúvanie Boha, Jeho Písma, Jeho posolstva pre život uzdravuje ľudské srdce. Niekedy stačí jediná veta, ktorú ak neprehliadnem, dokáže moju dušu zasiahnuť ako ohnivý blesk z neba a zapáliť v nej novú nádej a život. Musíme však byť pokorní voči Učitelskému úradu Cirkvi, ktorý jediný má právo a múdrosť správne vysvetľovať Božie slovo. Duch Svätý nás vedie k tejto pokore.

• Homília

Kňaz sa prihovára ľuďom počas kázne podobne, ako sa Ježiš prihovárал počas svojho verejného účinkovania zástupom. Učí a vysvetľuje pravdy a tajomstvá Písma. Homília má veľmi zvláštny charakter. Nie je to lekcia katechizmu, ani teologická prednáška a tým menej ukážka rečníckeho umenia kazateľa. Pre kňaza je to duchovné poslanie, ktorého význam a náročnosť sa nedajú porovnávať s akýmkoľvek iným verejným prejavom. Toto poslanie mu prikazuje, aby Kristovo slovo, ktoré práve zhromaždeniu prečítal, objasnil a aktualizoval v živote tých, čo ho počúvajú. A to je nesmierne náročné poslanie, na ktoré ľudské sily nestačia. Preto sa kňaz musí spoliehať na pomoc Ducha Svätého, ktorý vezme jeho ľudské, často nešikovné a kostrbaté slovo a dá mu silu obrátiť srdcia počúvajúcich. Sme na veľkom omyle, keď

posudzujeme kazateľa podľa umeleckej úrovne jeho kázne. Mali by sme sa snažiť počuť Boha v jeho slovách, medzi jeho slovami zachytiť hlas Krista, ktorý sa nám prihovára. Niektorí hundru na kazateľa a hovoria, že oni by to lepšie povedali. Možno áno, ale oni nie sú na túto službu pomazaní, preto Duch nebude cez ich slová pôsobiť. Pôsobí v slovách toho, koho na túto službu povolal a pomazal. Nie je to človek, ktorý mení srdcia veriacich, ale Boží Duch, ktorému sa kňaz i veriaci majú snažiť byť otvorení. Proste o Ducha Svätého pre kazateľa, ktorý sa k vám prihovára, len v jeho moci môže kňaz dobre konať svoje poslanie.

• Apoštolské Vyznanie viery

Krédo, čiže vyznanie viery je osobným vyjadrením viery človeka svojmu Bohu. V ňom potvrdzujeme Bohu, že ho prijímame do svojho každodenného života a veríme v Neho, ako v svojho jediného pravého Boha. Všetky vety Kréda, všetky jeho slová obsahujú zhrnutie článkov, právd katolíckej viery.

Dnes sa často stretávame s kresťanmi, ktorí majú zmätok v učení Cirkvi a Písma, vplietajú do pravej, po apoštoloch zdedenej náuky cudzie prvky, bludy a klamstvá. Považujú sa za katolíkov, no odmietajú niektoré články učenia Cirkvi, či zároveň s evanjeliom vyznávajú i rôzne bludy, ktoré sú v priamom rozpore s Písmom, napr. v reinkarnáciu. Je dôležité pozorne bdieť nad čistotou svojej viery, pretože naozaj nie každá viera vedie do neba! Sv. Cyril Jeruzalemský nás vystríha, keď hovorí, že „učenie démonov zanecháva po sebe duše spútané démonmi“. Buďme bdeli a verní náuke apoštolov. Tým, že vo svätej omši spoločne recitujeme alebo spievame Apoštolské vyznanie viery alebo jeho dlhšiu verziu Nicejsko-Carihradské, slávnostne sa zriekame všetkých iných bôžikov a ich učenia, vplyvov iných náboženstiev a filozofií a zdôrazňujeme svoju vernosť Trojedinému Bohu. Pripomíname si tiež svoj krst, v ktorom sme sa my alebo naši rodičia v našom mene prvýkrát zriekli diabla a vyznali pravú apoštolskú vieru.

• Modlitba veriacich

Prosby veriacich, či modlitby príhovoru, tak by sme mohli nazvať túto časť svätej omše. Prosby, ktoré predčítava miništrant alebo lektor sú prosbami celej Cirkvi za všetkých jej členov, i za všetkých, ktorí potrebujú naše modlitby. Uchovali sa nám nádherné texty prvotných kresťanov, ktorými sa Cirkev spája i v čase po celé pokolenia. Je to modlitba univerzálna, spoločná modlitba všetkých veriacich vo všetkých krajinách a dobách. Kňaz túto modlitbu iba zahajuje a uzatvára, lebo sú to prosby všetkých za všetkých. Spoločne prosíme za rôzne konkrétne dary, milosti, uzdravenia, za Božiu pomoc v ťažkých situáciách pre nás i pre našich blízkych, prosíme i za duše zosnulých... Prosíme jednomyselne, spoločnou formulkou Prosíme ňá, vyslyš nás. Prosíme s dôverou, majúci na pamäti Ježišov prísľub, že kde čo len dvaja alebo traja zhromaždení v Jeho mene, On nám nikdy neodoprie svoju pomoc, lebo Pán je verný svojim prísľubom. Tak končí bohoslužba slova, bohatá a krásna vo svojom duchovnom pohybe.

*Pokračovanie v budúcom čísle.
Zostavil Marek Ondra, kaplán*

Skutočná celebrita bl. VASIĽ HOPKO

(21. apríl 1904 - 23. jún 1976)

Narodil sa v Hrabskom, okres Bardejov v rodine Vasiľa Hopku a Anny, rod. Petrenkovej. Jeho rodičia boli chudobnými roľníkmi. Otec vykonával aj prácu zvonára a pri zvonení proti búrke ho zasiahol a usmrtil blesk. Pre veľkú biedu matka odišla do USA za prácou a starosť o deti prevzala na seba rodina Petrenkových. Keď mal Vasiľ sedem rokov, vzal ho k sebe matkin brat Demeter Petrenko, ktorý sa po vysviacke stal kňazom v Olšavici, na Spiši. Za jeho finančnej pomoci získal základné vzdelanie v Bardejove a stredoškolské v Evanjelickom gymnáziu v Prešove, ktoré ukončil s vyznamenaním. Prázdniny trávil u svojho strýca kňaza Demetra a tu začal získavať svoj vrúcny vzťah k svojej cirkvi, národu a obradu, ktorý ho sprevádzal celý život.

Jeho želaním bolo stať sa kňazom. Po maturite pokračoval v štúdiu teológie v Prešove. Jeho matka podporujúca jeho štúdia z USA, mala túžbu, aby jej syn prišiel za ňou a stal sa kňazom pre exarchát v Pittsburghu. Ale Pán Boh mal s ním iné plány. Cestu do Ameriky mu znemožnili viaceré ochorenia a pobyt v nemocnici. Ako píše vo svojich spomienkach: „Pretože všetky peniaze na cestu som minul na doktorov a nemocnice, musel som sa vzdať nádeje, že svoju mamu ešte raz uvidím. Vtedy som si neuvedomoval, že to bola Božia vôľa, ktorá ma zdržiavala v rodnej zemi.“

Ako novokňaz bol poverený neľahkou úlohou, systematizovať novú farnosť pre gréckokatolíkov v Prahe. Bol menovaný jej prvým farárom. Vďaka jeho zariadenosti sa mu podarilo získať pre bohoslužby chrám sv. Klimenta. Počas pražského účinkovania sa venoval s veľkou láskou zvlášť chudobným ľuďom a študentom, pre ktorých založil Spolok gréckokatolíckych študentov. Chuť do práce mu istotne dodávala aj prítomnosť jeho matky, ktorá sa vrátila z Ameriky a stala sa jeho domácou. Napriek mnohej organizačnej a pastoračnej práci študoval teológiu ďalej na Karlovej univerzite. Posledný semester pre politické pomery absolvoval na Komenského univerzite v Bratislave.

Jeho ďalšie účinkovanie bolo späť s Prešovom. Biskup Pavol Gojdič ho po návrate z Prahy ustanovil za špirituála kňazského seminára a bol poverený vyučovaním na gréckokatolíckych školách v Prešove. Následne sa stáva tajomníkom biskupa Pavla Gojdiča a po istých komplikáciách bol menovaný za profesora pastorálnej a morálnej teológie na Vysokéj bohosloveckej škole v Prešove. Zároveň bol poverený za redaktora časopisu Blahovistník, ktorého náplňou malo byť, aby gréckokatolíckych veriacich poučoval a posilňoval vo viere, objasňoval im byzantský obrad. Sám Vasiľ Hopko bol autorom mnohých článkov.

Biskup Pavol Gojdič, uvedomujúc si jednak mnohosť povinností a úloh, nakoľko bol poverený jurisdikciou nad všetkými gréckokatolíckymi v celom Československu, a zároveň predvídajúc aj negatívne politické zmeny v republike, podal žiadosť Svätej Stolicy v Ríme o pridelenie pomocného biskupa. Ním bol menovaný práve Vasiľ Hopko, a to ako titulárny biskup midilenskej diecézy v provincii Numidskej. Hlavným svätiteľom bol sídelný biskup prešovský Pavol Gojdič a spolusvätiteľom pražský arcibiskup Josef Beran a košický biskup Jozef Čársky.

Biskup Hopko sa stal pravou rukou biskupa Gojdiča. Pri svojich vizitáciách po farnostiach povzbudzoval veriacich k vernosti vo viere, vo svedomitom plnení svojich náboženských

povinností, k láske a vernosti svojej cirkvi. Slubný rozvoj eparchie však bol násilne prerušený. Na tzv. „Sobore“ v Prešove bola činnosť gréckokatolíckej cirkvi v Československu zakázaná. Obidvaja jej biskupi a zároveň kňazi boli vystavení alternatíve: buď pravoslávie alebo väznenie a odsúdenie. Aj pre pomocného biskupa Vasiľa Hopku sa tak začína jeho krížová cesta mnohými väznicami, ktoré podlomili jeho zdravie. Po počiatočných intervenciách v Báci, ďalej v Hlohovci, bol väznený v pražskej Ruzyni.

Na tento pobyt si spomína takto: „Aby ma ‘zlomili’, zatvorili ma do tmavej samoty, kde som stratil orientáciu. Potom ma prinútili chodiť alebo stáť takmer 122 dní. Moje opuchnuté nohy sa podobali kmeňom stromov. Dostával som iba kúsok chleba a pohár vody. V duchu som videl svoj vlastný pohreb. Ale modlil som sa, aby som mal silu a zostal verný katolíckej cirkvi.“

To bola príprava na súdny proces v Bratislave. Na tomto procese bol uznaný za vinného zo zločinov velezrady a vyzvedačstva, a tak bol odsúdený na 15 rokov väzenia s peňažným trestom 20 000,- korún a konfiškáciou majetku. Začína sa jeho pút mnohými väznicami, kde strávil 13 a pol roka. Dvadsaťjedenkrát ho prevádzali z väzenia do väzenia, päťkrát bol v Leopoldove, dvakrát v Ilave, štyrikrát vo Valdicich. Taktiež sedel v Mirove a Ruzyni. Pracoval v mnohých „profesiách“ ako obšivač matracov,

Po spoločensko-politických zmenách v roku 1968 bol prepustený na slobodu a podieľal sa na obnovení činnosti gréckokatolíckej cirkvi. V rokoch normalizácie komunistický režim nedovolil biskupovi Hopkovi vykonávať administráciu prešovskej eparchie. Dňa 2. apríla 1969 ho Svätý Otec vymenoval za svätiačeho biskupa. V tom čase navštevoval jednotlivé farnosti, kde povzbudzoval veriacich a tiež vysväcoval nových kňazov. Nádherne svedectvo o jeho živote, zvlášť o utrpení, podáva jeho príbuzný Juraj Bujňák: „Jeho život nebol ničím iným, než utrpením a ťažkým krížom. Biskupská mitra na jeho hlave bola nádherne ligotavá, ale zvnútra to bola trňová koruna. Trpel bez reptania... Keď sme spolu bývali, neraz som videl ako musí zápasit' so svojou nemocou. Posledný týždeň svojho života sa každý deň spovedal. 23. júna odslúžil ešte svätú liturgiu a porozprával sa so sestrou Simeonou. V popoludňajších hodinách sa dostavila nevoľnosť, hlava klesla na bok a o 15:00 hod zomrel. Pochovaný je v krypte prešovskej katedrály. Svätý Otec pri svojej návšteve našej vlasti v Prešove dňa 2. júla 1995 vo svojom príhovore gréckokatolíkom okrem iného povedal: „Gréckokatolícke spoločenstvo vyšlo z tejto skúšky obnovené a posilnené aj vďaka svedectvu a krvi početných mučeníkov. Živým odkazom toho je viera veľkého počtu laikov, rehoľníkov, rehoľníčok, kňazov a duchovných pastierov. Stačí spomenúť mučeníctvo biskupa Gajdiča a utrpenie biskupa Vasilu Hopku.“

Dňa 14. septembra 2003 ho pápež svätý Ján Pavol II. v Bratislave-Petržalke vyhlásil za blahoslaveného. Uctievať sa ho ako hieromučeníka (biskupa mučeníka). Jeho relikvie máme v našom farskom kostole, zastav sa pri relikviách!

Zdroj: www.sphopko.sk

platač vriec na múku, vyrábala špendlíky a bižutériu. Vo väzení vo Valdiciach podal sťažnosť na Najvyšší súd, v ktorej vyvrátil všetky obvinenia, ale jeho žiadosť o obnovenie procesu bola zamietnutá. Dlhé roky väzenia zanechali na ňom stopy. Trápila ho cukrovka, astma a akútna depresia. S ťažko podlomeným zdravím ho prepustili z väzenia a umiestnili do Charitného domova v Oseku v Čechách, kde sa stal duchovným otcom, pre tam internované sestričky, ktoré ho nazývali „naš zlatý človek“. Snažil sa nadviazať kontakty s kňazmi a veriacimi.

Vtipy

Anthony de Mello napísal príbeh o Ježišovi na futbale. „Urputne sa bojovalo medzi mužstvom protestantských „úderníkov“ a katolíckych „križiakov“. Ako prví strelili gól „križiáci“. Ježiš nadšene tleskal a vyhodil klobúk dohora. Potom vsietili „úderníci“ a Ježiš znova nadšene tleskal a znova vyhodil dohora klobúk. Istý človek, ktorého to zrejme zmiatlo, poklepal Ježiša po pleci a opýtal sa: „Ktorému mužstvu faníte, dobrý človek?“ „Ja?“ odpovedal Ježiš úplne zaujatý zápasom. „Nefandím nikomu. Jednoducho ma teší hra.“ Muž sa obrátil na svojho suseda a zamrmľal: „To bude ateista, nefandí jednej, ani druhej strane.“

Apoštolí sedia v kruhu a hádzu kocky. Príde k nim Ježiš:

„Môžem si s vami zahrať?“

„Nuž keď chceš...“

Hádza Filip, padne jedenásť. Hádza Peter, padne dvanásť. Hodí Ježiš, padne trinásť, Peter sa neudrží:

„Pane, prosím bez zázrakov, veď hráme o peniaze!“

Na nedeľnej bohoslužbe pastor osloví prítomných:

„Milí veriaci! Všetci teraz zatvoríme oči a obrátíme sa k Bohu s modlitbou: 'Bože otvor nám oči!'“

Malý chlapec napäto sleduje kňaza, ktorý klincom pribíja oznámenie na vývesku pred kostolom.

„Chceš si prečítať, čo nového oznamujem? pýta sa kňaz.“

„Ani nie, skôr chcem počuť, čo povie, keď si klepnete po prste!“

Nikdy neposudzujte človeka podľa jeho priateľov! Spomeňte si na Judáša.

Láska, ktorá nikdy nebýva vzájomnou, je láska k vlasti.

O korupcii vo vláde sa zásadne vždy hovorí v minulom čase.

Mlčanie je jediný zlatý, ktoré ženy nemajú rady.

SLOVENSKÉ ŽIHADLICE:

Jozef Ignác Bajza (1755 – 1836)

Keď ti chýba kamarát, čo by ťa mal ozaj rád, len si nájdi krásnu ženu – a príde aj kamarát.

Ján Kollár (1793 – 1852)

Vzdelanosť vraj príde k našim Slovanom – len počkať načim!

A v ústrety, páni milí, ísť by ste jej neráčili?

Jonáš Záborský (1812-1876)

Slovenské knihy mi znežrady zmizli. Všetky spolu.

Veľmi ťa lutujem, úbohý zlodej! Máš ty smolu!

Pavol Országh Hviezdoslav (1849 – 1921)

Vy mi chcete rozkazovať, jak sa mám v mladosti chovať?

Len ho pozri – stará plesň, chce mladosti spievať pieseň.

„Všetko to zlato, ten mramor, všetky tieto malby a sochy, stavby... to všetko raz pominie. Ale ozajstná Cirkev, tá, ktorú počujeme vókol nás, tá sa nepomíne nikdy,“ slová Dávida Sklarčíka, znejúce v malebnej kaplnke pod Bazilikou svätého Petra vo Vatikáne, zatiaľ čo okolo nás sa rozliehali spevy a modlitby všetkých národností. Aj takéto hlboké zážitky si nesieme z našej púte / výletu do Večného mesta, konajúcej sa na prelome marca a apríla, kde nás, bývalých birmovancov, pozval Dávid Sklarčík.

Jeho pozvanie sme srdečne prijali a spoločne sme si Rím nielen kvalitne vychutnali, ale mali sme možnosť duchovne obohatiť našu vieru v samotnom srdci Cirkvi – vo Vatikáne, kde v plnom prúde prebiehali prípravy na sviatky Veľkej noci. Okrem

Vatikánu sme takisto navštívili tie najvýznamnejšie pamiatky Ríma ako Pantheon, Námestie Piazza Navona, Fontánu di Trevi, či Španielske námestie a Pomník vlasti. Nevynechali sme ani majestátny sakrálny stavby ako napríklad Lateránsku baziliku, baziliku Santa Maria Maggiore, Kostol svätej Agnesy v agónii. Takisto sme navštívili Baziliku Svätého kríža, kde sa nachádzajú relikvie umučenia.

Okrem významných skvostov Ríma nám bývalý tatranský pán kaplán Dávid ukázal aj svoju univerzitu, ako aj rakúske kolégium, kde pobýva niekoľko kňazov, tiež zo Slovenska.

Určite hovorím za každého mladého, ak poviem, že sme si toto pozvanie užili a sme maximálne vďační za každý moment.

Terézia Kollegová

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

SOBOTA 1.7.

výročie 80. rokov založenia farnosti Vysoké Tatry
10:00 hod. | Nový Smokovec
odpušťová slávnosť svätých Petra a Pavla a po nej farský deň

STREDA 5.7.

15:00 hod. | Sliezsky dom
spomienková svätá omša na Jána Pavla II.

ŠTVRTOK 20.7. – PIATOK 21.7.

fara Nový Smokovec a okolie
„nocovačka“ na fare pre staršie deti (od 9 do 14 rokov)

PONDELOK 21.8. – PIATOK 25.8.

fara Nový Smokovec a okolie
letný farský tábor pre mladšie deti (od 3 do 8 rokov)

Ďalšie podujatia budú včas oznámené vo farských
oznamoch.

NEDELA 22.10.

10:00 hod. | Nový Smokovec
vysluhovanie sviatosti birmovania

Farnosť Vysoké Tatry
**2 dni plné dobrodružstva
s nocovačkou na fare
20. - 21. júla 2023**

Pozývame deti vo veku
od 9 do 14 rokov zažiť:
turistiku, opekačku,
výlet na Spišskú Kapitulu
a veľa zábavy

LETO S ANJELMI
FARSKÝ TÁBOR PRE NAJMEŠÍCH

VEK
3 - 8
ROKOV

21. 8. - 25. 8. 2023
FARA NOVÝ SMOKOVEC
A OKOLIE

TEŠÍME SA NA VÁS!

FARSKÁ MATRIKA

december 2022 - jún 2023

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Oskar Gonda	Lukáš Strachan
Damián Andráš	Matias Andris
Jakub Lizák	Matteo Kaprál
Adam Házy	Natanael Grančay
Vladimír Alexej Matejka	

Z našich radov odišli k Pánovi:

Milan Stojný	Emília Pokorná	Zuzana Bradáčová
Martin Findura	Žofia Viazanková	Lukáš Bekeš
Eva Adamová	Irena Páleneková	Vlasta Ivančáková
Angela Mudráková	Jozef Paciga	

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Martin Mistrík. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Anton Melega, Peter Dziak. Jazyková úprava: Adriana Kruppová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár.
Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203.

Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry, Nový Smokovec 113, 062 01 Starý Smokovec;
e - mail: ratolesttatry@gmail.com, www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 304 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.